

[Svend E. Johansen.]

Derfor er det et selvfølgeligt Krav, at disse Forhold undersøges til Bunds, og at Ansaret placeres, hvor det hører hjemme. Herom skal jeg senere i Debatten stille Forslag.

At Elith Jensen skal have Oprejsning, det er den højtærede Justitsminister og jeg altsaa enige om, saa den Side af Sagen er uden for Diskussion. Hvordan Formerne skal blive, kan vi komme tilbage til. Men tilbage staar det ikke mindre vigtige Spørgsmaal om Embedsmændenes Ansvar, og det Spørgsmaal maa klares. En af de vigtigste Ting i Samfundet er Retsvæsenet. Hvis man kan risikere at komme ud for Vilkaarligheder i Retsplejen, saa findes der ikke længere nogen Retspleje, og saa staar der tilbage kun et System, der slaar om sig i Blinde, og hvor det er Tilfældet, der bestemmer, hvem Maskineriet griber og ødelægger. Og dér vil jeg sige, at et meget vigtigt Led i Retsplejen er Pressen. Den kan kontrollere, og den kan kritisere, den kan være Borgernes Værn mod Vilkaarligheder; men den er ingen af Delene, og af gode Grunde. Vi saa det i Eide-Sagen, hvor en Bladmand, der opfyldte sin Pligt som Værner af Borgernes Ret og Pressens Pligt til Kritik af Overgreb, blev slaaget ud af den Dommer, han med Føje kritiserede, og af Politadvokaternes Forening. Hans Blad kapitulerede og afskedigede ham. Saa stærk er Embedsmændenes Magt i dette Land. Fra Pressen skal Borgerne ingen Beskyttelse vente sig. Idealerne er blevet til Forretning, Borgernes Interesser er afløst af Aktionærernes, og det gør en Forskel.

Naar den enkelte Borger saa tager Sagen i sin egen Haand og ved egen Kraft søger at føre sine Anker frem og sin Sag igennem, saa knuses han mod Embedsvældets Mur. Han udmarves aandeligt og økonomisk. Det er saadan, at de eneste, der i dette Land er i Stand til at føre deres retfærdige Kamp mod Myndighederne, er dem, der er saaledes økonomisk situerede, at Systemet ikke er i Stand til at slaa dem ud. Der findes Tusinder af Mennesker i dette Land, der af økonomiske Grunde er priggivet Tilfældigheder og Vilkaarligheder, fordi de ingen har, der kan hjælpe dem, saa de kan holde ud i Kampen. Privat Paataleret med deraf følgende Ansvar er hos os et ukendt Begreb. Paataleretten ligger alene hos Statsmyndighederne, det vil sige Embedsmændene. Vil de ikke, saa Farvel med Rettighed og Retfærdighed.

Tilbage staar saa Rigsdagen. Det er Borgerens sidste Værn. Det var om denne,

Professor Krabbe, tror jeg det var, i en Diskussion om Anklagemyndighedens Stilling sagde, at der behøvedes ikke privat Paataleret, for den enkelte kunde jo henvende sig til sin Rigsdagsmand, der saa kunde tage sig af Sagen. Men det er et problematisk Værn, der her bydes, og det er problematisk af Aarsager, vi alle sammen saa udmærket kender, nemlig fordi Rigsdagen er opslugt af Partiinteresser, Afgørelserne træffes først og fremmest efter Partiets Bestik, og Partiet er sjældent interesseret i den enkelte Borgers Velfærd, det er Grupper eller Klasser, der vejer til dér.

Det er nu tredie Gang, jeg staar i den Situation, at jeg henvender mig til det høje Ting med Anmodning om Støtte til at faa begaaet Uret gjort god og Ansaret for Uretten anbragt, hvor det sig hør og bør. I Søjlehus-Sagen maatte jeg angribe Statsbanernes Embedsmænd. Deres Handlinger lyste af Kriminalitet og Lovovertrædelser. Men der var intet at gøre, Fler-tallet i denne Sal beskyttede disse Statsbaneembedsmænd, og i Dag er Myndighederne inde i en ny Klappagt paa den Mand, de har mishandlet igennem 16 Aar. Anklagemyndigheden og Ministerierne var trofaste Beskyttere af disse Embedsmænd. I Skt. Hans-Sagen var det kommunale Embedsmænd, der forbrød sig mod Velanstændighed, Hæderlighed og Straffelov. Heller ikke dér lykkedes det at bryde igennem. Det nedsatte Folketingsudvalg indrømmede, men det tog ikke Konsekvenserne, det handlede ikke. Ogsaa dér beskyttedes Embedsmændene. Der maa derfor danne sig den Opfattelse hos dette Lands Embedsmænd, naar der ikke herfra rettes paa de Fejl, der opstaar, de Misbrug, der gøres, at Rigsdagen i Virkeligheden udsteder en Blankoveksel til Embedsmændene vedrørende deres Handlinger, idet Rigsdagen ikke tager den Opgave op, der er en Pligt for den: at være en Kontrol med den offentlige Administration.

Nu staar jeg med den tredie Sag, hvor det igen kan paavises, at Anklagemyndigheden ikke har opfyldt sin Pligt i Henhold til Retsplejelovens § 801. Den siger:

„Det paahviler Politiembedsmændene, naar i øvrigt Betingelserne derfor er til Stede, af egen Drift og med den størst mulige Hurtighed at efterforske alle strafbare Handlinger, som forfølges af det offentlige, saa snart der optræder rimelig Formodning om, at saadanne er forøvet.“ Under „Forenede danske Motorejere“-Sagen har Politiet hævdet — jeg citerer ordret — „at Politiet for Tiden kun kan ind-